

Migrationsöverdomstolen har prövat skyddsbehovet för en person som påstår sig vara misstänkt för brott i hemlandet. (UM 9899-09)

En rysk domare påstod att hon var orättfärdigt misstänkt för brott i sin tjänsteutövning och att hon på grund därav blivit förföljd i Ryssland. Hon åberopade vidare att hon vid ett återvändande skulle få en orättvis rättegång och utsättas för skyddsgrundande behandling av ryska myndigheter.

Migrationsöverdomstolen konstaterar inledningsvis att domare inom rättsväsendet inte är en sådan särskild samhällsgrupp som avses i 4 kap 1 § UtlL och hon kan därför inte bedömas enligt denna bestämmelse. Beviskravet för att vara alternativt skyddsbehövande i 4 kap 2 § UtlL är sedan lagändringen den 1 januari 2010 något lägre än det beviskrav som gällde i den äldre lydelsen av lagen. Beviskravet är dock något högre än det beviskrav som gäller enligt 12 kap 1 § UtlL.

Migrationsöverdomstolen går därefter in i sakprövningen. Domstolen konstaterar då bl.a. att obekräftade tidningsartiklar har ett lågt bevisvärde. Domstolen tar inte ställning till frågan om brottsmisstankarna som funnits mot domaren i Ryssland varit välgrundade eller inte men gör bedömningen att det inte gjorts sannolikt att hon riskerar en orättvis rättegång vid ett återvändande. Förhållandena i ryska fängelser är inte heller generellt så dåliga att hon därmed löper en verklig risk för skyddsgrundande behandling. Det faktum att hon tvingats säga upp sig från sin tjänst som domare anses inte vara ett skyddsgrundande övergrepp. Att den ryska polisen använt sig av telefonavlyssning och fysisk spaning mot henne är etablerade polisiära metoder i de flesta länder mot brottsmisstänkta och därför inte av sådant slag att det kan grunda ett skyddsbehov. Sammantaget fann Migrationsöverdomstolen att hon inte var i behov av internationellt skydd.